

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

A. K.

žalobce:

zastoupen advokátem JUDr. Ing. Adamem Černým, LL.M.
sídlem Dřevná 382/2, 128 00 Praha

proti
žalovanému:

Ministerstvo zemědělství
se sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2019, č. j. 2394/2019-MZE-14113,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „prvostupňový správní orgán“ nebo „SZIF“) ze dne 4. 12. 2018, č. j. SZIF/2018/0702055, jímž byla žalobci uložena povinnost vrátit finanční prostředky ve výši 5 800 000 Kč, poskytnuté jako dotace pro projekt s reg. č. X s názvem „Rekonstrukce objektu Pohostinství U Š., Z.“ v rámci Programu rozvoje venkova ČR 2007 - 2013, opatření III.3.1. Podpora cestovního ruchu.
2. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nejprve shrnul předcházející skutkový stav věci. Uvedl, že žalobce podal dne 22. 6. 2011 žádost o dotaci. Dne 17. 2. 2012 podepsal Dohodu o poskytnutí dotace z PRV (dále jen „Dohoda“), čímž se zavázal k plnění podmínek stanovených Pravidly, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty programu rozvoje venkov ČR na období 2007 – 2013 pro opatření III.1.3, č. j. 83868/2011-MZE-14112 (dále jen „Pravidla“). Dne 27. 3. 2015 byla žalobci vyplacena dotace ve výši 5 800 000 Kč. Následně byla dne 20. 2. 2017 u žalobce provedena cílená kontrola ex-post, poté dne 4. 12. 2017 dodatečné kontrolní šetření, o čemž byl sepsán Protokol o kontrole č. 0022102683, č. j. SZIF/2018/0104791 (dále jen „Protokol o kontrole“). Žalobce proti Protokolu o kontrole brojil námitkami, kterým SZIF nevyhověl; žalobce následně podal stížnost k vyřízení námitek, kterou SZIF posoudil jako stížnost podle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), kterou shledal částečně důvodnou, a proto bylo následně rozhodováno o námitce podjatosti znalce. Následně dne 24. 7. 2018 SZIF odeslal zástupci žalobce Oznámení o ukončení administrace Žádosti v rámci PRV, které mu bylo týž den doručeno. Žalovaný rovněž podrobně shrnul kontrolní zjištění, jak vyplývají z cílené kontroly ex-post a z následně provedeného dodatečného kontrolního šetření. Uvedl, že popsáním jednáním došlo k porušení podmínek kap. 3 část A, kap. 8 část B a kap. 9 část B Pravidel, přičemž žalobci byla udělena sankce C, které odpovídá snížení částky dotace o 100 %. SZIF proto zahájil s žalobcem jakožto příjemcem dotace dne 15. 8. 2018 řízení o vrácení dotace ve výši 5 800 000 Kč, a to podle § 11a zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o SZIF“) a podle nařízení Parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013 (dále jen „nařízení č. 1306/2013“). Žalobce podal k zahájení řízení o vrácení dotace vyjádření. SZIF následně rozhodnutím ze dne 4. 12. 2018 uložil žalobci povinnost vrátit finanční prostředky ve výši 5 800 000 Kč, poskytnuté jako dotace. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí bránil odvoláním, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. K námitce žalobce, že nedošlo k porušení podmínky Pravidel, část B, kap. 8, bod 2, že projekt je v souladu s příslušnou právní úpravou, žalovaný konstatoval, že toto tvrzení je v přímém rozporu se skutkovým zjištěním uvedeným ve sdělení Městského úřadu v P. ze dne 2. 5. 2017, č. j. MěÚPB 37468/2017/OŽÚ/Str. Uvedl, že z tohoto sdělení vyplývá, že obecní živnostenský úřad konstatoval porušení § 17 odst. 3 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění rozhodném (dále „živnostenský zákon“) a podnikateli byla uložena sankce. Skutečnost, že byla žalobci uložena bloková pokuta, byla dále potvrzena sdělením Městského úřadu v P. ze dne 10. 4. 2019, č. j. MěÚPB 38372/2019/OŽÚ/To. Žalovaný tedy konstatoval, že ke zrušení provozovny došlo dne 17. 8. 2015, tedy ve lhůtě vázanosti projektu na účel, a následně žalobce obecnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

živnostenskému úřadu oznámil provozování živnosti se zpětným datem. Poukázal rovněž na to, že ve sdělení ze dne 10. 4. 2019 Městský úřad v P. konstatuje, že z jeho strany nedošlo k žádnému administrativnímu pochybení.

4. Žalovaný se dále ztotožnil se závěrem SZIF, že žalobce rovněž porušil podmínku Pravidel, část B, kap. 9, bod 1, tedy že podpořené stavby a technologie nesmí být pronajímány či provozovány jiným subjektem minimálně po dobu vázanosti projektu na účel. Byl přesvědčen, že SZIF prokázal, že ve lhůtě vázanosti projektu na účel provozovala na adrese Z. č. p. 4 hostinskou činnosti právnická osoba N., IČO X. Nesouhlasil s žalobcem, že se jedná o skutek třetích osob, který mu nemůže být přičítán k tíži. Poukázal na to, že žalobce je již od roku 2003 jednatelem společnosti N., tudíž mohl ovlivnit její jednání a ukončit činnosti provozovny, což nakonec učinil ke dni 3. 4. 2017, což bylo potvrzeno sdělením Městského úřadu v P. ze dne 9. 3. 2018, č. j. MěÚPB 1406/2018/OŽÚ/Szt. Poukázal rovněž na to, že ve sdělení Městského úřadu v P. ze dne 2. 5. 2017 je uvedeno, že v současné době na předmětné adrese je jedna provozovna a současně jsou na ní evidováni dva podnikatelé, žalobce a N.
5. Žalovaný se ztotožnil také s vypořádáním SZIF týkající se přiměřenosti uložené sankce a nemožnosti její moderace. Zdůraznil, že žalobce se podpisem Dohody zavázal dodržovat Pravidla, přičemž v rámci Pravidel je u každé podmínky vždy jasně označena sankce, která je uložena po porušení dané podmínky. Postup SZIF byl proto podle žalovaného zcela správný, jelikož SZIF neměl prostor ke správnému uvážení a stanovení proporcionality sankce či vhodnosti jejího uplatnění vzhledem k míře porušení. Žalobcem uplatněnou argumentaci považoval za mylně opřenu o judikaturu vztahující se k dotacím poskytovaným podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění rozhodném (dále jen „rozpočtová pravidla“). SZIF se však při poskytování dotací řídí samostatnou právní úpravou zákona o SZIF, zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění rozhodném, příslušnými nařízeními vlády a přímo použitelnými předpisy EU. Rozhodující je přitom podle žalovaného nastavení Dohody a Pravidel. Žalovaný uvedl, že Pravidla jasně stanoví, který druh sankce je s porušením konkrétní podmínky spojen, přičemž sankce C se rovná snížení dotace o 100%, která je v období po proplacení dotace uplatněna vymáháním dlužné částky. Sankci stanovenou Pravidly není SZIF oprávněn zrušit nebo zmírnit. Odkázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na jeho rozsudek ze dne 3. 5. 2018, č. j. 10 Afs 158/2017-63. Žalovaný rovněž konstatoval, že postup SZIF nelze označit za nepřiměřeně tvrdý či diskriminující, jak tvrdí žalobce. Kontrola plnění podmínek, za nichž byla poskytnuta dotace, je jedním ze základních úkolů SZIF, který v případě zjištění porušení nemá jinou možnost, než postupovat v souladu s Pravidly a zákonnou úpravou a aplikovat příslušné sankce či jiná opatření.
6. Žalovaný nesouhlasil s žalobcem ani v tom, že nedošlo k porušení Pravidel, části A, kap. 3, písm. k). Měl naopak za to, že SZIF dostatečně prokázal, že rovněž tato podmínka byla porušena, a odkázal na vypořádání v prvostupňovém rozhodnutí a na oba protokoly o kontrole. Žalovaný se ztotožnil s tím, že ze strany žalobce došlo k umělému vytvoření podmínek pro získání dotace, jelikož žalobce získal neoprávněnou výhodu oproti ostatním žadatelům v rámci Programu rozvoje venkova. Rovněž tak podle žalovaného došlo k obcházení prahových hodnot výše dotace stanovené pro malé a střední podniky. Uvedl, že SZIF vyčerpávajícím způsobem shrnul okolnosti vzniku i realizace projektu žalobce, ať

již historii, rozsah a způsob provozování zemědělské činnosti žalobce nebo vztah a podobnost projektu žalobce k dřívějšímu projektu jeho bratra a jejich úzkou provázanost.

7. Nesouhlasil ani s žalobcem deklarovanou oprávněností námitky podjatosti znaleckého ústavu PROFI-TEN, a.s. jako autora znaleckého posudku ze dne 7. 3. 2017, resp. Ing. J. Z. Vyložil, jak byla námitka podjatosti v řízení vypořádána. Dodal, že prvostupňovým rozhodnutím byla konstatována tři porušení Pravidel, přičemž každé je spojeno s udělením sankce C, a proto považuje další prověřování kritérií výběru znaleckého ústavu ze strany SZIF za nadbytečné.
8. Žalovaný nesouhlasil ani s odvolacími námitkami žalobce týkajícími se projektu jeho bratra. Uvedl, že z dokumentu popisujícího projekt bratra žalobce Ing. L. K. z roku 2009 s názvem „Nové ubytovací kapacity a rekonstrukce hospody U Š., modernizace opracoviště“, který bratr žalobce předložil SZIF v rámci administrace své žádosti o dotaci, nikde nevyplývá, že by opracoviště mělo být primárním cílem tohoto projektu. Naopak je evidentní, že projekt bratra žalobce byl zaměřen především na vybudování ubytovací kapacity včetně stravovacího zařízení a dále pak i na modernizaci opracoviště. Žalovaný rovněž uvedl, že bratr žalobce od projektu neodstoupil, nýbrž tento projekt nebyl doporučen k další administraci ze strany SZIF z důvodu, že nedosáhl minimální hranice pro doporučení žádosti o dotaci.
9. Žalovaný následně poukázal na to, že z textu žádosti žalobce o dotaci vyplývá, že projekt žalobce je zaměřen na vybudování ubytovací kapacity včetně stravovacího zařízení, a to pro turisty, nikoli pro obyvatele obce či místní spolky, jelikož ti nemají důvod využívat lůžka v ubytovacím zařízení žalobce. Nadto podle Pravidel nesmí být předmětem projektu samostatné stravovací zařízení; to může být budováno pouze jako součást ubytovacího zařízení nebo areálu ubytovacího zařízení. Žalovaný proto nepovažoval potvrzení obce Z. ze dne 12. 12. 2018, dle kterého je projekt žalobce důležitý pro venkovský společenský život, nikoli ve spojení se závodním areálem, za relevantní důkaz zásadní odlišnosti obou projektů. Za irelevantní považoval taktéž žalobcem doložené důkazy, fakturu č. 2018054, fakturu č. 2018053, fakturu č. 2018046, jelikož pochází z roku 2018, tj. z období po kontrolách, v rámci kterých bylo SZIF zjištěno porušení předmětných podmínek Pravidel. Z téhož důvodu je irelevantní i tvrzení žalobce týkající se zvýšení obratu v roce 2018.
10. Žalovaný měl za to, že SZIF v rámci svých kontrolních zjištění dostatečně prokázal ekonomickou propojenost žalobce a jeho bratra. Odmítl žalobcovo tvrzení, že se jedná pouze o obecnou spolupráci a vzájemnou důvěru. Konstatoval, že bylo prokazatelně zjištěno, že žalobce v rámci projektu „Rekonstrukce objektu Pohostinství u Š., Z.“ *de facto* realizoval vizi svého bratra, tj. projekt „Nové ubytovací kapacity a rekonstrukce hospody U Š., modernizace opracoviště“. Žalovaný uvedl, že SZIF neshledal pochybení toliko v tom, že žalobce se v rámci zajištění finančních prostředků obracel na svého bratra, avšak vzhledem k tomu, že SZIF prokázal, že realizací projektu žalobce byl fakticky realizován projekt jeho bratra, došlo k vytváření umělých podmínek s cílem získat dotaci a dále i k obcházení prahových hodnot výše dotace stanovené pro malé a střední podniky.
11. Žalovaný nepovažoval ve vztahu k celkovému kontextu za zásadní argument SZIF, že bratr žalobce pronajal žalobci budovu Z. č. p. 4 za pouhých 6 000 Kč. I kdyby tuto námitku žalobce uznal jako oprávněnou, nemění to nic na tom, že byly porušeny podmínky Pravidel.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

12. Tvrzení žalobce, že provozuje vlastní potravinářskou činnost, a to ve formě vesnických zabijaček, nepovažoval žalovaný za relevantní důkaz. Tuto událost totiž podle žalovaného nelze považovat za zásadní celoroční příjem z potravinářské činnosti; a to na rozdíl od prodeje masa z a do firmy bratra žalobce ve výši 281 12108 Kč, prokázaného SZIF.
13. Tvrzení žalobce, že k ustájení svých koní využívá areál svého bratra, protože se jedná o ekonomicky nejvýhodnější alternativu, považoval žalovaný za protichůdné, neboť žalobce ve svých předchozích námitkách uvedl, že projekt představuje jeho osobní samostatné podnikání, kterým se od bratra emancipoval. Poukázal na to, že sám žalobce tvrdí, že jeho bratr vlastní téměř veškerou zemědělskou půdu, nikoliv však veškerou. Navíc námitka nájmu půdy není jedinou určující námitkou, na základě které by bylo shledáno umělé vytváření podmínek. SZIF ve svých zjištěních dostatečně prokázal, že realizaci projektu žalobce došlo fakticky k realizaci zamítnutého projektu jeho bratra.
14. Žalovaný se ztotožnil rovněž s odůvodněním vyloučení odkladného účinku v prvostupňovém rozhodnutí ze strany SZIF.
15. Závěrem žalovaný konstatoval porušení Pravidel, a to části A, kap. 3, bod k); části B, kap. 8, bod 2; a části B, kap. 9, bod 1. Každé z těchto porušení podmínek Pravidel je přitom spojeno s uplatněním sankce „C“, která dle kap. 15 odst. 2 Pravidel znamená snížení dotace o 100 %.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného, ústní jednání

16. Žalobce v podané žalobě uvedl, že byl žalobou napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech z důvodu nezákonnosti rozhodnutí, jakož i z důvodu vad v dokazování a nesprávných skutkových i právních závěrů. Nesouhlasil s oprávněností povinnosti vrátit finanční prostředky ve výši 5 800 000 Kč, tj. s výší uložené sankce. Měl rovněž za to, že byl ve správním řízení diskriminován na základě jeho příbuzenského poměru ke svému bratrovi.
17. Žalobce uvedl, že správní orgány ve svých rozhodnutích tvrdí, že v rámci kontrol byly mj. prověřovány veřejné rejstříky, ze kterých vyplývá, že žalobce měl na adrese Z. č. p. 4 k předmětu podnikání hostinská činnost a prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin zaregistrovanou provozovnu, a to ode dne 1. 6. 2011, přičemž ke zrušení provozovny mělo dojít dne 17. 8. 2015 a provozovna tak byla zrušena v době vázanosti projektu na účel. Správní orgány uvádí, že v době kontroly živnostenského úřadu dne 10. 3. 2017 tato provozovna neexistovala.
18. Žalobce namítal, že tato skutečnost není pravdivá a je v přímém rozporu se skutkovým zjištěním uvedeným ve správním orgány citovaném sdělení Městského úřadu v P. ze dne 2. 5. 2017, z něž naopak vyplývá, že při kontrole dne 3. 4. 2017 bylo zjištěno, že žalobce skutečně na této provozovně živnost provozuje a že žalobce uvedl, že zde podniká ode dne 21. 11. 2007 dosud. Poukázal rovněž na to, že již dříve dne 23. 7. 2015 provedl kontrolní orgán Městského úřadu v P., obecní živnostenský úřad, kontrolu provozování hostince U Š. na dané adrese žalobcem; kontrola byla provedena na místě, byl o ní sepsán protokol a nebyly zjištěny žádné závady. Následně se žalobce dne 17. 8. 2015 dostavil na živnostenský úřad a doložil veškeré požadované podklady k provozování vlastní živnosti v provozovně, čímž byla kontrola ukončena bez shledání pochybení ze strany žalobce. Z protokolu ze dne 17. 8. 2015 nevyplývá, že by žalobce ohlásil ukončení vlastní živnosti v provozovně Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

č. p. 4; naopak je zřejmé, že žalobce v provozování této živnosti nepřetržitě pokračoval, měl záměr nadále pokračovat i dne 17. 8. 2015 a pokračuje až doposud bez jakýchkoliv pochybení. Pokud z výpisu z živnostenského rejstříku vyplývá, že do 17. 8. 2015 byla ohlášena živnost IČP X a od 17. 8. 2015 živnost IČP Y, je to dle žalobce dáno softwarovým řešením evidence a k zápisu této skutečnosti tak zřejmě došlo administrativním pochybením při zpracovávání informací z kontroly ze dne 17. 8. 2015. Žalobce uzavřel, že si není vědom toho, že by kdy ohlásil ukončení provozování své živnosti na adrese Z. č. p. 4. Žalobce živnost provozoval a provozuje v provozovně neustále bez přerušení, i proto se nemohl porušení této povinnosti dopustit. Dodal, že registrace provozovny má pouze evidenční či statistický charakter a rozhodující je faktický výkon podnikatelské činnosti.

19. Namítal taktéž, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, pokud jde o to, že se měl dopustit správního deliktu a v době kontroly na místě neměl provozovnu registrovanou, čímž mělo dojít k porušení podmínek Pravidel, neboť správní orgány nespecifikují, o jakou „sankci“ se mělo jednat. Namítal, že závěr, že došlo k porušení Pravidel a „příslušné právní úpravy“ nemá oporu ve skutkových zjištěních a spáchání přestupku porušením § 17 odst. 3 živnostenského zákona žalobcem nebylo v řízení vůbec prokázáno. Žalobce k prokázání své bezúhonnosti doložil výpis z neveřejné části živnostenského rejstříku ze dne 10. 12. 2018, ve kterém není veden záznam o žádném přestupku na úseku živnostenského zákona. I pokud by se však žalobce takového přestupku dopustil, jednalo by se o přestupek zcela bagatelního charakteru. Žalobce rovněž administrativní chybu v evidenci obecního živnostenského úřadu, kterou nezpůsobil, sám po zjištění této skutečnosti obratem napravil. Konstatoval, že reálná skutečnost je snadno doložitelná svědectvím všech obyvatel obce Z.
20. Co se týče výše uložené pokuty, žalobce ji považoval za neúměrnou jeho poměrům a zcela likvidační. Žádal proto soud, aby využil svého moderačního oprávnění a od uložené pokuty upustil, případně ji významně snížil.
21. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že došlo k porušení Pravidel, podle kterých podpořené stavby a technologie nesmí být pronajímány či provozovány jiným subjektem minimálně po dobu vázanosti projektu na účel. Namítal, že tento skutkový závěr je chybný, nemá oporu v provedených důkazech a že správní orgány neúplně zjistily skutkový stav, když vycházejí pouze ze stavu evidence údajů v živnostenském rejstříku.
22. Zdůraznil, že popisovaný skutek se týká třetích osob – společnosti N. a eventuálně Ing. L. K. – a nikoliv žalobce, kterému tak nemůže být přičítán k tíži. Uvedl, že stavba ani technologie tvořící předmět projektu nikdy nebyly pronajímány ani provozovány jiným subjektem. Žalobce k tomu doložil prohlášení vlastníka budovy Ing. L. K. Rovněž tak z doložené nájemní smlouvy ze dne 1. 3. 2003 vyplývá, že nájem společnosti N. v budově Z. č. p. 4 skončil dohodou dne 31. 7. 2011. Po dobu vázanosti projektu na účel tak tato společnost na dané adrese žádnou živnost neprovozovala, neměla k dané budově ani její části žádný užívací vztah a ani jí nebyly pronajaty žádné technologie tvořící předmět projektu. Pokud tato společnost neohlásila ukončení provozování živnosti na dané adrese, nemůže za to být jakkoli odpovědný žalobce. Žalobce uvedl, že má v souladu s podmínkami dotace na celou dobu řádně uzavřenou nájemní smlouvu a řádně platí nájemné.
23. Uvedl, že správní orgány byly povinny okolnosti plnění povinností dle živnostenského zákona ze strany žalobce posuzovat i z hlediska proporcionality. V této souvislosti

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

poukázal na usnesení vlády ze dne 6. 4. 2011 č. 238, které se týkalo snižování administrativní zátěže podnikatelů. Měl za to, že přísný formalistický postup správních orgánů při posuzování otázek evidence podnikání žalobce v živnostenském rejstříku tak vykazuje spíše znaky svévole.

24. Uvedl, že i zde je namístě přistoupit k moderaci. Namítal, že pokuta ve výši 5 800 000 Kč je v daném případě zcela nepřiměřená a má za účel pouze žalobce finančně zlikvidovat. Namítal taktéž nepřiměřenost správního uvážení spočívající v tom, že s ohledem na nízkou až bagatelní míru porušení právního předpisu, neohrožujícího ani nenarušujícího veřejný zájem, konstatovaly správní orgány v tomto případě porušení podmínek Pravidel s plným vědomím velmi tvrdého navazujícího postihu kategorie „C“. Takový postup měl za nepřiměřeně tvrdý až diskriminující.
25. Žalobce taktéž odmítl jako nesprávné závěry správních orgánů o tom, že došlo k umělému vytvoření podmínek pro získání dotace. Zdůraznil, že v žádném případě nedošlo k záměně jeho projektu a projektu jeho bratra. Žalobce uvedl, že jeho projekt je od začátku jeho samostatným projektem a k žádnému umělému vytvoření podmínek nedošlo. Uvedl, že správní orgány vycházejí zejména z marketingových materiálů a rozhovorů s jeho bratrem uveřejněným na webu z roku 2009, které již dávno nejsou aktuální a nemají žádnou důkazní hodnotu.
26. Odmítl, že by jeho projekt byl „téměř identický“ nebo „drobně“ upraveným projektem jeho bratra. Namítal, že se jedná se o zcela jiný projekt, projektovou dokumentaci zpracovávalo jiné projektové studio a proběhlo na něj nové stavební řízení. Jedná se o nový projekt, který byl zpracováván s devítiletým odstupem. Žalobce uvedl, že nezastírá, že se svým bratrem spolupracuje na jiných jeho projektech jako odborník na pohostinství, např. vede hostinec N. v Praze, avšak v případě tohoto projektu jde o jeho vlastní podnikání, kterým se rozhodl v rámci rodinných vztahů naopak emancipovat. Vysvětlil, že původní projekt jeho bratra logicky obsahoval i předmět rekonstrukce hospody U Š., neboť tento objekt jeho bratr vlastní, ovšem v případě projektu z roku 2009 se jednalo především o modernizaci opraviště a dodatečné ubytovací kapacity v hospodě u Š. pro podporu rozšíření závodního areálu bratra žalobce; hostinec tak byl pouze doplňkovým předmětem expanze závodíště a jeho zázemí. V letech 2009 a 2010 vyvrcholila hospodářská krize a jeho bratr od původního záměru projektu zcela upustil. Pokud tedy správní orgány poukazují na předchozí vyjádření a marketingové materiály k původnímu projektu bratra žalobce, opominuly podstatné změny okolností, ke kterým v mezidobí došlo. Dodal, že pokud by jeho bratr zamýšlel o dotaci požádat znovu, jistě by na bodové ohodnocení dosáhl.
27. Žalobce uvedl, že v roce 2011 se jako zkušený podnikatel v oblasti gastronomie a pohostinství a jako občan obce Z. rozhodl zrekonstruovat hospodu U Š. jako hlavní předmět dotace a samostatně ji provozovat vlastním jménem a to zejména proto, že v obci nebyl žádný hostinský podnik ani společenský sál. Byl přesvědčen, že znalost předchozího projektu, existence objektu a jeho historie a spolupráce s jeho bratrem v oblasti pohostinství mu jistě nemůže být přičítána k tíži. Uvedl, že hlavním smyslem ekonomického provozu a rentability hostince je spolupráce s obcí, místními spolky a pořádání společenských akcí a pohostinství pro občany obce; nikoliv tedy doplňková ubytovací kapacita a služby k jezdeckému areálu jako v případě předchozího projektu. Samostatnost projektu žalobce potvrzuje i vyjádření obce Z. ze dne 12. 12. 2018; žalobce k prokázání samostatnosti projektu a jeho odlišnosti od jezdeckého areálu a podnikání jeho bratra doložil například také řadu faktur. Poukázal též na to, že celkově zvýšil obrát v roce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

2018 k listopadu na 6 388 tisíc Kč, přičemž tržby dosažené za toto období od R. představují pouze necelá 3% z celkového obrátu.

28. Uvedl dále, že žalobce a Ing. L. K. jsou sice příbuznými a mají shodné trvalé bydliště, avšak ekonomicky nejsou propojeni ani v jedné společnosti ve skupině. Všechny společnosti (X.) vlastní bratr žalobce ve výši 100% s výjimkou společnosti B., kde vlastní 99.96% akcií a žalobce 0,04% akcií; bratr žalobce tedy všechny společnosti ovládá sám. Figuruje-li žalobce ve společnostech svého bratra, jedná se o důsledek obecné spolupráce a vzájemnou důvěru obou bratrů a rovněž o využívání zkušeností žalobce z pohostinství pro podniky jeho bratra. Uvedl, že nejde o skutečnost, která by souvisela s projektem.
29. Odmítl tvrzení, že hostinec U Š. je zahrnut na webových stránkách X. a z tohoto důvodu má být součástí „vize“ jeho bratra dle původního projektu z roku 2009, a považoval je za dehonestující jeho osobu. Uvedl, že tato webová stránka představuje marketingový web spravovaný společností Neofema s.r.o., IČO 27461033, přičemž R. není vlastníkem, objednatelem ani zadavatelem těchto stránek. Využití pojmu R. souvisí s názvem lokality a slouží čistě k marketingovým účelům a uvedené informace nelze spojovat s právním subjektem R.
30. Žalobce odmítl jako zavádějící a účelová rovněž tvrzení o tom, že opakovaně obdržel finanční prostředky od svého bratra, případně mu bratr poskytl jinou podporu. Uvedl, že mu nelze klást k tíži, že jej bratr podporuje při zahájení vlastního podnikání. Zdůraznil, že rozhodující je, že žalobce požádal o dotaci s úmyslem projekt sám provozovat v rámci vlastního malého podniku, aniž měl jakkoli tvořit součást „vize“ svého bratra nebo být zaměňován s jeho projektem z roku 2009 nebo jinak spojován s jeho podnikem jezdeckého areálu; a samostatně projekt jako vlastní malý podnik skutečně provozuje a naplňuje řádně účel dotace. Dodal, že finanční prostředky si zajišťoval i od třetích osob. Uvedl, že nájemné 6 tisíc měsíčně bylo přiměřené jak době, tak stavu budovy. Zdůraznil, že jeho bratr v žádném případě není vlastníkem předmětu projektu.
31. Odmítl taktéž závěry, že při potravinářské činnosti je žalobce podnikem ve skupině svého bratra. Uvedl, že sám provozuje a provozoval vlastní potravinářskou činnost, kdy sám osobně pořádá ve Z. vesnické zabijačky. Pokud jde o jeho zemědělskou činnost, podivil se nad pejorativním označením „pouze dva koně“, neboť provozuje malý podnik, přičemž využití stájí jeho bratra je logickým a ekonomicky nejvýhodnějším řešením. Pokud jde o pronájem půdy od svého bratra, jinou možnost prakticky nemá, neboť bratr vlastní téměř veškerou zemědělskou půdu v rámci k. ú. Z. Uvedl, že v obou případech nejde o umělé vytvoření podmínek pro získání dotace, nýbrž o objektivní stav podnikatelského prostředí v obci Z.
32. Žalobce konstatoval, že správní orgány účelově spojují celou řadu zavádějících skutečností, aby vytvořily nesprávný závěr, že podnik žalobce je součástí podniku jeho bratra a že to byl i skrytý záměr při podání žádosti o dotaci. Tak tomu však rozhodně není; podnik žalobce a podniky jeho bratra jsou samostatné podniky s odlišnými předměty činnosti, odlišnými ovládajícími osobami i odlišnými provozními prostředky.
33. Žalobce dále uvedl, že již v průběhu správního řízení namítal, že zásadně nesouhlasí se závěry znaleckého posudku vypracovaného společností PROFI-TEN a.s. V posudku je uvedeno, že důvodem nepřesného rozpočtu mohou být nedostatečné projekční podklady dokumentace ve stupni dokumentace pro stavební povolení, ze které však znalec sám vycházel, včetně položkového rozpočtu, který rovněž označil za nedostatečný a nevhodný.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

V řízení vznesl rovněž dle jeho názoru oprávněnou námitku podjatosti tohoto znaleckého ústavu, který sídlí ve stejné budově jako společnost N. Žádal, aby v řízení bylo prověřeno, za jakých kritérií byl v této věci znalecký ústav SZIF vybrán.

34. Žalobce zdůraznil, že postupem prvostupňového správního orgánu i žalovaného dochází k neodůvodněné diskriminaci žalobce, neboť mu je v daném případě s ohledem na jeho příbuzenský poměr k jeho bratrovi skrytě ze strany SZIF i žalovaného znemožněno dotaci řádně užívat. Žalobce také poukázal na to, že postupy SZIF, případně žalovaného jsou již delší dobu předmětem debaty a kritiky ze strany i dalších subjektů.
35. Shrnl, že byl s ohledem na svůj rodinný původ zbaven v minulosti mu přiznané dotace. Zopakoval, že podnik žalobce nikdy nebyl součástí podniku jeho bratra a tato skutečnost nebyla správními orgány ani prokázána, ani doložena. Správní orgány se žalobcem zacházejí nevýhodněji z důvodu příbuzenského poměru k jeho bratrovi; žalobce je tedy znevýhodněn z právem zakázaného důvodu a je přímo diskriminován na základě příbuzenského vztahu. V důsledku tohoto postupu dochází k porušení práv žalobce a je mu odňata dotace, ačkoliv nikdy nedošlo k umělému vytvoření podmínek pro její získání. Žalobce jakožto příjemce dotace neporušil žádné zákonné podmínky. Namítal, že žalobou napadená rozhodnutí jsou nejen věcně vadná, nýbrž i nedostatečně zdůvodněná a tudíž nepřezkoumatelná.
36. Uvedl, že rozhodnutí o vrácení dotace ve výši 100% je pro něj nepřiměřeně tvrdé; žalobce veškeré své obdržené prostředky řádně investoval do hmotného majetku, provoz podniku představuje základní zdroj příjmů a žalobce je na něm existenčně závislý.
37. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí.
38. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 2. 12. 2019 předně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Afs 158/2017, který podle žalovaného potvrdil, že žalovaný se nemůže odchýlit od sankce stanovené Pravidly a nemůže uplatňovat moderaci sankcí tak, jak to umožňují rozpočtová pravidla.
39. Žalovaný dále setrval na své argumentaci, odmítl námitky žalobce a podrobně vyložil, z jakých důvodů shledal porušení podmínky kap. 8 bodu 2) části B Pravidel, porušení bodu 1 kap. 9 části B Pravidel i porušení podmínky bodu k) kap. 3 části A Pravidel.
40. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
41. Na ústním jednání dne 23. 3. 2022 právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku, odkázal na žalobní námitky a zdůraznil zejména námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, kdy například ve správním řízení ustanovený znalecký ústav označil za podjatý, a to jednak s ohledem na skutečnost, že se jedná o správními orgány velmi oblíbený a hojně využívaný znalecký ústav, a rovněž tak vzhledem k adrese sídle znaleckého ústavu, jež je shodná se sídlem společnosti N.
42. Žalovaný na ústním jednání rovněž setrval na svém procesním stanovisku, odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí a na vyjádření k žalobě.
43. Soud na ústním jednání k důkazu přečetl žalobcem navržené listiny, a to výpis z Katastru nemovitostí LV č. X, kat. úz. Z., kde byly vypočteny pozemky, které v daném katastrálním území vlastní bratr žalobce; taktéž soud k důkazu přečetl článek z webových stránek www.asz.cz nazvaný „Výklady SZIF popírají účel dotací i zdravý selský rozum“. Soud dále pro nadbytečnost zamítl k důkazu provést žalobcem navržený svědecký výslech

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

P. Š. – starosta obce Z., jenž měl prokázat tvrzení žalobce, že restaurace U Š. byla jedinou hospodou a společenským prostorem v obci provozovaným nepřetržitě; soud jej zamítl provést proto, že pro právní posouzení věci není podstatné, zdali v rozhodném období byla provozovna U Š. jedinou či fakticky fungující provozovnou restaurací, nýbrž to, zdali byla řádně zapsána v příslušném rejstříku. Taktéž soud pro nadbytečnost zamítl provést svědecký výslech Ing. L. K. (bratra žalobce), který byl navržen žalobcem k prokázání tvrzení, že pokud by bratr žalobce měl v úmyslu požádat o dotaci znovu, jistě by byl dosáhl na bodové ohodnocení, jelikož případná úspěšnost bratra žalobce při opětovném podání (jeho) žádosti o dotaci je v dané věci irelevantní; nad to dané tvrzení bylo žalobcem formulováno jako subjektivní přesvědčení žalobce (či bratra žalobce), o čemž soud nepochybuje, nicméně samotné subjektivní přesvědčení žalobce, že jeho bratr by zajisté byl v případě nového podání žádosti o dotaci úspěšný, rozhodně neznamená, že by byl skutečně bratr žalobce úspěšný, přičemž soud předpokládá, že bratr žalobce byl zajisté přesvědčen o tom, že již jeho předchozí (avšak neúspěšně podaná) žádost bude úspěšná. Soud k důkazu pro nadbytečnost neprovedl ani svědeckou výpověď Ing. M. H., jenž měl být vyslechnut k výkonu technického dozoru na projektu, a rovněž tak soud nepřistoupil k zadání revizního znaleckého posudku, jelikož skutečnost, že žalobce při realizaci dotačního programu postupoval s péčí řádného hospodáře je irelevantní, když žalobci nebyla povinnost vrátit dotaci uložena za nesprávnou realizaci dotačního projektu, nýbrž mu bylo žalobou napadeným rozhodnutím kladeno za vinu porušení podmínek stanovených v kap. 8 bodu 2) části B Pravidel, bodu 1 kap. 9 část B Pravidel, bodu k) kap. 3 části 3 A Pravidel. Co se týče ostatních, v žalobě navržených důkazů soud toliko konstatoval, že se jedná o podklady založené již ve správních spisech a s ohledem na skutečnost, že žalobcem nebyla sporována ani jejich věrohodnost a ani obsah, nýbrž jen zjištění z nich učiněná správními orgány, soud je k důkazu neprovedl.

III.

Posouzení žaloby

44. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
45. Žaloba není důvodná.
46. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
47. Podle § 11a odst. 1 zákona o SZIF „[v]případě neoprávněné platby dotace kryté zcela nebo zčásti prostředky z rozpočtu Evropské unie postupuje Fond podle přímo použitelného předpisu Evropské unie²² a podle tohoto zákona. Řízení o vrácení dotace Fond zahájí nejpozději do 10 let ode dne jejího vyplacení.“
48. Podle § 17 odst. 3 živnostenského zákona „[ž]ivnost může být provozována ve více provozovnách, pokud podnikatel má právní důvod pro jejich užívání. Na žádost živnostenského úřadu je podnikatel povinen prokázat právní důvod pro užívání provozovny; to neplatí pro mobilní provozovny a automaty. U mobilních provozoven je podnikatel povinen na žádost živnostenského úřadu prokázat oprávněnost umístění provozovny. Je-li provozovna umístěna v bytě a není-li podnikatel vlastníkem tohoto bytu, může v něm provozovat živnost pouze se

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

souhlasem vlastníka. Podnikatel je povinen zahájení a ukončení provozování živnosti v provozovně oznámit předem živnostenskému úřadu; to neplatí pro zahájení provozování živnosti v provozovně, která je uvedena v ohlášení živnosti podle § 45 odst. 2 písm. g) a § 45 odst. 3 písm. f) nebo v žádosti o koncesi podle § 50 a pro automaty a mobilní provozovny. V oznámení podnikatel uvede údaje podle odstavce 5.“

49. Podle § 17 odst. 6 živnostenského zákona „*Živnostenský úřad, který obdrží oznámení podle odstavce 3, přidělí provozovně identifikační číslo provozovny poskytnuté správcem základního registru osob, nebylo-li již přiděleno, provede zápis provozovny do živnostenského rejstříku a o provedeném zápisu informuje podnikatele.“*
50. Podle § 62 odst. 1 písm. e) bod 2 „*[p]rávní osoba jako podnikatel nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 17 odst. 3 neoznámí předem zahájení nebo ukončení provozování živnosti v provozovně.“*
51. Žalobce nesouhlasil s tím, že porušil podmínku kap. 8 bodu 2) části B Pravidel, podle které mezi kritéria přijatelnosti projektu patří, že „*projekt je v souladu s příslušnou právní úpravou*“. Nesplnění této povinnosti je spojeno se sankcí „C“.
52. Žalobce rozporoval zjištění žalovaného, že měl na adrese Z. č. p. 4 zaregistrovanou provozovnu, a to ode dne 1. 6. 2011, avšak ke zrušení provozovny došlo dne 17. 8. 2015, tj. ke zrušení této provozovny došlo ve lhůtě vázanosti projektu na účel. Žalobce namítal, že je bezúhonný a že svou živnost v provozovně provozuje a provozoval bez přerušení, nikdy ji neukončil, a nemohl se tak dopustit porušení § 17 odst. 3 živnostenského zákona.
53. Soud předesílá, že se ztotožňuje se žalovaným v tom, že podstatou udělení sankce za porušení této podmínky Pravidel není neprovozování živnosti jako takové. Je tomu tak proto, že tato podmínka Pravidel je zaměřena na to, zda je daný projekt provozován v souladu s právním řádem. Není tedy podstatné, zda žalobce *fakticky* nepřetržitě vykonával živnost v dané provozovně, nýbrž zda řádně oznamoval živnostenskému úřadu zahájení a ukončení provozování živnosti v provozovně, resp. zda měl provozovnu po celou dobu řádně zapsanou v živnostenském rejstříku. Žalobce přitom byl povinen oznámit živnostenskému úřadu předem zahájení i ukončení provozování živnosti v provozovně, a to právě faktické zahájení i ukončení provozování živnosti.
54. Ze správního spisu je zřejmé, že SZIF dne 14. 3. 2017 požádal Městský úřad P. – Obecní živnostenský úřad o spolupráci. Městský úřad P. – Obecní živnostenský úřad proto prvostupňovému správnímu orgánu dne 22. 3. 2017 sdělil, že podle živnostenského rejstříku na adrese Z. č. p. 4 oznámila provozování „hostinské činnosti“ od 1. 7. 2003 právnická osoba N. a tento subjekt zároveň oznámil zahájení provozování živnosti volné od 16. 5. 2011; dále obecní živnostenský úřad potvrdil SZIF v žádosti uváděná data a zároveň v příloze zaslal výpis z živnostenského rejstříku s historií. Z tohoto výpisu vyplývá, že v provozovně č. X na adrese Z. č. p. 4 bylo žalobcem provozování hostinské činnosti (opětovně) zahájeno dne 1. 6. 2011 a ukončeno dne 17. 8. 2015 a provozování prodeje kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin bylo zahájeno dne 11. 4. 2014 a ukončeno dne 17. 8. 2015. K navazujícímu dotazu SZIF ze dne 20. 4. 2017 Městský úřad P. – Obecní živnostenský úřad dne 2. 5. 2017 sdělil, že údaje o provozovně č. Y na téže adrese, tj. zahájení provozování hostinské činnosti a prodeje kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin ode dne 18. 8. 2015 byly zapsány živnostenským úřadem dne 5. 4. 2017; že zápisy do živnostenského rejstříku lze za určitých okolností provést zpětně; na adrese Z. č. p. 4 je jedna provozovna, přičemž IČP nemá žádný význam, v dané době jsou na adrese

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

evidování dva podnikatelé, a to žalobce a N.; že žalobce dne 17. 8. 2015 oznámil živnostenskému úřadu ukončení provozování živnosti v provozovně, při kontrole dne 3. 4. 2017 bylo zjištěno, že žalobce skutečně na provozovně živnost provozuje, žalobce přitom uvedl, že zde podniká od 21. 11. 2007 dosud a nebyl si vědom toho, že provozovnu odhlásil, obecní živnostenský úřad tedy konstatoval porušení § 17 odst. 3 živnostenského zákona a žalobci byla uložena sankce, následně žalobce oznámil provozování živnosti v provozovně se zpětným datem. Ve správním spise je dále založeno sdělení Městského úřadu P. – Obecního živnostenského úřadu ze dne 4. 4. 2019, ve kterém živnostenský úřad k žádosti žalovaného uvádí informace týkající se kontroly ze dne 23. 7. 2015, dokončené dne 17. 8. 2015, a kontroly ze dne 3. 4. 2015. Ve sdělení je dále uvedeno, že dne 3. 4. 2017 žalobce ohlásil ukončení provozování živnosti v provozovně pro N. Městský úřad P. – Obecní živnostenský úřad ve sdělení také uvedl, že k žádnému administrativnímu pochybení nedošlo, že každá změna musí být podnikatelem podepsána, což je i u žalobce, a že při nahlédnutí do spisu dne 12. 12. 2018 žalobce svůj podpis nezpochybnil a uvedl, že došlo zřejmě z jeho strany k omylu, kdy na živnostenském úřadě měl oznámit ukončení činnosti v provozovně u právnické osoby N. a nikoliv u jeho fyzické osoby.

55. Z výše uvedeného shrnutí je podle přesvědčení soudu zřejmé, že správní orgány měly dostatek podkladů k tomu, aby mohly dospět k závěru o porušení § 17 odst. 3 živnostenského zákona žalobcem. Z výpisu z živnostenského rejstříku, jakož i dalších vyžádaných materiálů od příslušného živnostenského úřadu totiž vyplývá, že v době ode dne 18. 8. 2015 do dne 5. 4. 2017 neměl žalobce řádně zapsanou provozovnu, a to v důsledku toho, že dne 17. 8. 2015 oznámil živnostenskému úřadu ukončení provozování živnosti v provozovně.
56. Soud souhlasí s žalobcem, že ze sdělení Městského úřadu v P. – obecního živnostenského úřadu vyplývá, že žalobce v rozhodné době skutečně na dané adrese živnost provozoval; to ostatně ani správní orgány nerozpoukají; soud toliko připomíná, že uvedené bylo důvodem pro zamítnutí žalobcovy návrhu na doplnění dokazování svědeckou výpovědí starosty obce Z. pana P. Š. (viz odstavec 43 rozsudku). Tyto žalobcem uplatněné argumenty však nejsou schopny vyvrátit zjištění správních orgánů týkající se oznamování provozování živnosti v provozovně. Soud zdůrazňuje, že žalobce se nesnažil vyvrátit tvrzení správních orgánů týkající se oznámení ukončení a zahájení provozování živnosti, například ani nepopírá a ani nevysvětluje jejich zjištění o tom, že žalobce následně oznámil provozování živnosti se zpětným datem. Žalobce toliko na svou obranu uvádí, že živnost fakticky na dané provozovně vykonával. To však není pro vypořádání této námítky podstatné. Soud zároveň nepovažuje žalobcovo vysvětlení administrativním pochybením ze strany živnostenského úřadu při zpracování informací z kontroly za přesvědčivé, zejména s ohledem na sdělení Městského úřadu P. – Obecního živnostenského úřadu ze dne 4. 4. 2019, jenž nebylo žalobce nikterak sporováno a z nějž jednoznačně vyplývá, že k žádnému administrativnímu pochybení ze strany úřadu nemohlo dojít, když žalobce provedenou změnu údajů o provozovně v rejstříku osobně podepsal; navíc žalobce sám při nahlédnutí do spisu dne 12. 12. 2018 svůj podpis nezpochybnil a naopak přičítal vinu za zjištěné pochybení vlastní nepozornosti. Soud dodává, že v dané věci není podstatné ani to, zda žalobci za porušení § 17 odst. 3 živnostenského zákona byla skutečně uložena sankce či nikoliv, a proto v tomto směru nepřisvědčuje ani žalobcem vznesené námitce nepřezkoumatelnosti. Soud shrnuje, že není podstatné, zda žalobce v rozhodné době skutečně provozoval živnost v dané provozovně, nýbrž to, zda bylo provozování této živnosti v této provozovně v době vázanosti projektu na účel rovněž řádně oznámeno

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

živnostenskému úřadu, tedy zda byla činnost žalobce ve všech ohledech v souladu s právním řádem. Ze zjištění správních orgánů však vyplývá, že tomu tak nebylo, a žalobce tato zjištění nevyvrátil, neboť jeho argumentace se míjí předmětem dokazování. Soud tedy dodává, že považuje podklady shromážděné správními orgány k této námitce za zcela dostatečné.

57. Soud proto neshledal předmětnou žalobní námitku důvodnou.
58. Soud dále uvádí, že s výše uvedeným souvisí rovněž další žalobní námitka, která se týká společnosti N., resp. toho, zda byla po dobu vázanosti projektu na účel této společnosti podpořená stavba anebo technologie pronajímána či zda byla touto společností provozována.
59. Podle bodu 1 kap. 9 část B Pravidel „*podpořené stavby a technologie nesmí být pronajímány či provozovány jiným subjektem minimálně po dobu vázanosti projektu na účel. Ve výjimečných případech a po posouzení může SZIF další pronájem či provozování jiným subjektem povolit*“, přičemž za porušení této podmínky je stanovena sankce „C“.
60. Žalobce namítal, že správní orgány nesprávně vycházely toliko ze stavu evidence v živnostenském rejstříku. Namítal taktéž, že popisovaný skutek se týká třetích osob, a to společnosti N., eventuálně jeho bratra, nikoliv však žalobce, kterému tak nemůže být přičítán k tíži.
61. Jak již bylo nastíněno výše, ze správního spisu vyplývá, že správní orgány zjistily, že podle údajů živnostenského úřadu v období ode dne 17. 8. 2015 do dne 3. 4. 2017 bylo v provozovně na adrese Z. č. p. 4 oznámeno provozování živnosti společností N. a nikoliv žalobcem. Soud přitom konstatuje, že zjištění správních orgánů z evidence živnostenského rejstříku je třeba chápat v kontextu dalších okolností a zjištění.
62. Ve výše citovaném § 17 odst. 3 živnostenského zákona se mj. stanoví, že živnost může být provozována i ve více provozovnách, pokud podnikatel má právní důvod pro jejich užívání, a že zahájení a ukončení provozování živnosti v provozovně je podnikatel povinen oznámit předem živnostenskému úřadu. Z výpisů z živnostenského rejstříku i z příslušných sdělení Městského úřadu v P. – obecního živnostenského úřadu vyplynulo, že v rozhodné době měla živnost na adrese provozovny oznámena společnost N. a nikoliv žalobce. Správní orgány pak poukazovaly na to, že v rozhodné době, resp. od roku 2003 až do roku 2019, byl žalobce jednatelem této společnosti; to je ostatně zřejmé z výpisu z obchodního rejstříku. Z výpisu z živnostenského rejstříku pak vyplývá, že žalobce byl rovněž odpovědným zástupcem společnosti N. pro živnostenské oprávnění hostinská činnost a že provozovna k předmětu podnikání hostinská činnost byla mj. také na adrese Z. č. p. 4. Soud se proto ztotožňuje s žalovaným, že v takto specifické situaci nelze bez dalšího uzavřít, že se jedná pouze o skutek třetích osob. Žalobce totiž mohl ovlivnit jednání společnosti N. a především mohl a měl ohlídat, že údaje v živnostenském rejstříku budou jednak v souladu se skutečností a jednak v souladu s právním řádem. Žalobce tedy mohl a měl zajistit, aby realizace projektu byla v souladu s právními předpisy a rovněž tak s podmínkami Pravidel. Vzhledem k tomu tedy soud přisvědčuje žalovanému, že i toto porušení Pravidel bylo správními orgány prokázáno a že je lze žalobci přičítat.
63. Soud proto shledal rovněž tuto žalobní námitku nedůvodnou.
64. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že by došlo k porušení bodu k) kap. 3 části A Pravidel, podle kterého „*v případě, že bude zjištěno, že podmínky stanovené pro získání dotace byly splněny jen*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

z části nebo zdánlivě anebo byly uměle vytvořeny a žadatel tak získal výhodu, která není v souladu s cíli a podmínkami opatření, Pravidel či Dohody, nelze dotaci poskytnout. Dotaci nelze poskytnout rovněž v případě, pokud bylo ze strany žadatele/příjemce dotace či s jeho vědomím třetí osobou úmyslně podáno nepravdivé prohlášení nebo nepravdivý důkaz. V kterémkoli z těchto dvou případů bude žadatel/příjemce dotace navíc vyloučen z poskytování dotace v rámci téhož opatření během daného následujícího roku.“ Za porušení je stanovena sankce „C“.

65. Porušení této podmínky Pravidel, tedy umělé vytvoření podmínek pro poskytnutí dotace, správní orgány spatřovaly v tom, že realizací projektu žalobce byl *de facto* realizován projekt jeho bratra, který bratr žalobce Ing. L. K. předložil SZIF s žádostí o dotaci v roce 2009. Uvedené správní orgány vyvozovaly především z podobnosti obou projektů a rovněž tak z další propojenosti podnikání obou bratrů. Žalobce namítal, že k záměně projektu nedošlo, jeho projekt je od počátku jeho vlastním, samostatným projektem, právní ani faktická propojenost obou projektů neexistuje, podnik žalobce nikdy nebyl součástí podniku jeho bratra, žalobce je naopak v důsledku příbuzenského vztahu diskriminován.
66. Soud na tomto místě uvádí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a vzhledem k tomu, že se názor soudu shoduje s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí, odkazuje soud v podrobnostech na toto odůvodnění (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86 či ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Soud je přesvědčen, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyložil právní základ daného případu. Žalovaný rovněž pečlivě popsal zjištěný skutkový stav a konkretizoval důkazy, ze kterých vyšel; rozvedl, jak tyto důkazy hodnotil a podrobně zdůvodnil, proč nepovažoval za relevantní některé důkazní prostředky či tvrzení žalobce. Dostatečně podrobně a věcně správně se vypořádal také s odvolacími námitkami. Žalobou napadené rozhodnutí (viz zejména strany 24 až 27 žalobou napadeného rozhodnutí), ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím (viz zejména strany 14 až 15 prvostupňového rozhodnutí), tedy do detailu vysvětluje, v čem spočívalo umělé vytvoření podmínek pro poskytnutí dotace žalobcem. Soud proto na tato odůvodnění pro stručnost odkazuje.
67. Soud opakuje, že se zcela ztotožňuje se závěry žalovaného i SZIF, že ze strany žalobce došlo k umělému vytvoření podmínek pro získání dotace; že žalobce získal neoprávněnou výhodu oproti ostatním žadatelům a že došlo k obcházení prahových hodnot výše dotace stanovené pro malé a střední podniky. Správní orgány podrobně a podle přesvědčení soudu rovněž věcně správně popsaly okolnosti vzniku i realizace projektu žalobce, podobnost projektu žalobce k dřívějšímu projektu jeho bratra i jejich úzkou provázanost. Soud rovněž podotýká, že podstatná část žalobních námitek byla žalovaným již vypořádána v žalobou napadeném rozhodnutí.
68. Žalobce namítal, že jeho projekt není „téměř identický“ nebo „drobně“ upraveným projektem jeho bratra. Uvedl, že skutečnost, že původní projekt jeho bratra obsahoval i předmět rekonstrukce hospody U Š., byla logická z toho důvodu, že tento objekt jeho bratr vlastní, nicméně v případě projektu z roku 2009 se jednalo především o modernizaci opracoviště a dodatečné ubytovací kapacity v hospodě U Š. pro podporu rozšíření závodního areálu; jednalo se tedy jen o doplňkový předmět expanze závodíště a jeho zázemí. Žalovaný však oba projekty pozorně a podrobně porovnal. Vyložil, že rozšíření

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

ubytovacích kapacit bylo přinejmenším stejně podstatným, ne-li důležitější částí projektu z roku 2009, nikoliv tedy „doplňkovým“ předmětem, jak uvádí žalobce.

69. Soud má za to, že z podkladů založených ve správním spise zcela jednoznačně vyplývá, že Hostinec U Š. v podstatě tvořil první část a modernizace opracoviště druhou část projektu bratra žalobce z roku 2009; přičemž v první části se projekt zabýval hostincem jako možným stravovacím, ubytovacím i společenským zařízením. Bratr žalobce v popisu svého projektu „Nové ubytovací kapacity a rekonstrukce hospody U Š., modernizace opracoviště“ např. uváděl, že vizí je *„vybudování objektu, který bude všestranně využitelný a který svou kvalitou zajistí, že se návštěvníci budou do areálu a obce rádi vracet.“* Dále pak že *„v současné době není v okolí mnoho přechodných ubytovacích a rekreačních kapacit, vyjma soukromých chat. Zároveň zde není ani mnoho příjemných stravovacích, či společenských zařízení.“* Anebo: *„Hostinec U Š. je klasická vesnická hospoda, která svým standardem nevyhovuje dnešním požadavkům na stravování ani důstojné společenské posezení. Zařízení nemá žádné ubytovací kapacity. V celé obci Z. není jiné obdobné zařízení, které by mělo pravidelnou provozní dobu. Také považujeme za důležité uvést, že v obci Z. není jiný společenský sál, kromě sálu v hospodě U Š., který by mohl sloužit k pořádání společenských večerů, kulturních akcí, nebo setkání většího počtu lidí.“* A výslovně, že *„druhá část projektu řeší modernizaci opracoviště“*, přičemž pokračuje popisem této části projektu.
70. Žalobce tedy jistě nepřevzal celý projekt svého bratra, nicméně jeho velká část, která se zaměřovala na Hostinec U Š., je nápadným způsobem podobná projektu jeho bratra. Soud konstatuje, že z porovnání obou projektů, resp. žádostí o dotaci, je zřejmé, že oba projekty byly zcela shodně zaměřeny na vybudování ubytovacího a stravovacího zařízení, pouze projekt bratra žalobce nadto obsahoval část týkající se modernizace opracoviště.
71. Soud má rovněž shodně se žalovaným za to, že argumentace žalobce spoluprací s obcí Z. a místními spolky, kterou se snaží prokázat samostatnost projektu, je zavádějící. Z žalobcovy žádosti o dotaci totiž skutečně vyplývá, že projekt byl zaměřen nejen na místní obyvatele, nýbrž velkou měrou rovněž na návštěvníky regionu, turisty apod. To je ostatně logické již jen proto, že opatření, v rámci něhož žalobce žádal o dotaci, se týká rozvoje venkova – podpory cestovního ruchu. Soud rovněž přisvědčuje žalovanému, že argumenty žalobce týkající se událostí, resp. služeb, které žalobce v hostinci poskytl, jsou irelevantní pro posouzení podobnosti obou podaných projektů již jen proto, že se všechny vztahují až k roku 2018.
72. Žalobce dále zásadně nesouhlasil s tím, že by byl ekonomicky propojen se svým bratrem. Soud je naopak přesvědčen, že správní orgány dodatečně zjistily a popsaly vzájemnou provázanost obou bratrů a jejich projektů. Soud zdůrazňuje, že správní orgány nevyšly pouze z příbuzenského vztahu a shodného trvalého bydliště. Správní orgány poukázaly na řadu dalších okolností, jako je například to, že žalobce se obracel na svého bratra v rámci zajištění finančních prostředků, že provozovna je v objektu vlastněném bratrem žalobce, který jej žalobci pronajímá, že žalobce pro ustájení svých koní využívá areál svého bratra, že žalobce prodává maso z a do firmy svého bratra, že je jejich podnikání společně propagováno, že žalobce figuruje ve společnostech svého bratra (byl jednatelem společnosti N., stále je např. členem představenstva společnosti R.) apod. Ve svém souhrnu pak všechny tyto okolnosti svědčí o ekonomické propojenosti žalobce s jeho bratrem. I kdyby tedy žalobci bylo možné částečně přisvědčit v některé z jeho jednotlivých námitek, jak ostatně činí žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, když korigoval závěry SZIF (např. nepovažoval za relevantní argument nízkou výší nájemného), na kontextu celé situace to

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

ničeho nemění. Soud proto přisvědčuje správním orgánům, že se zjevně nejedná o obecnou spolupráci a vzájemnou důvěru bratrů. Žalovaný přitom výslovně uvádí, že určující bylo především to, že žalobce fakticky realizoval vizi svého bratra, nikoliv jednotlivosti svědčící o jejich ekonomické propojenosti.

73. Soud souhlasí se správními orgány, že v důsledku ekonomické propojenosti žalobce a jeho bratra a vzhledem k zásadní podobnosti dotovaného projektu žalobce a zamítnutého projektu jeho bratra nelze než dospět k závěru, že došlo k umělému vytvoření podmínek pro poskytnutí dotace. Správní orgány rovněž správně vysvětlily, jak se v ohodnocení projektů promítá, zda o dotaci žádá malý podnik (tj. žalobce) nebo střední podnik (tj. jeho bratr), a dovodily, že v daném případě došlo tedy rovněž k obcházení prahových hodnot výše dotace stanovené pro malé a střední podniky. Žalobce totiž sice o dotaci žádal jako malý podnik, avšak při realizaci projektu vystupuje fakticky jako střední podnik, neboť využívá zázemí a finanční prostředky svého bratra a projekt tvoří součást bratrovi vize. Soud pro úplnost dodává, že v takovém posouzení nelze shledat žalobcem namítanou diskriminaci z důvodu jeho původu.
74. Soud proto nepřisvědčil ani této žalobní námitce.
75. Soud dále konstatuje, že při porušení všech tří podmínek byla v Pravidlech stanovena sankce „C“. V kap. 15 bodu 2 části A Pravidel je obsažen sankční systém, ze kterého vyplývá, že sankce „C“ znamená snížení dotace o 100% (před proplacením finančních prostředků na účet příjemce dotace se jedná o ukončení administrace žádosti, po proplacení finančních prostředků na účet příjemce se jedná o vymáhání dlužné částky). Z prostého textu Pravidel by tedy bylo možné dovodit, že žalovaný, resp. SZIF, nemají v tomto směru prostor pro správní uvážení, neboť zákon, resp. Pravidla jim neposkytují prostor k rozhodování v hranicích, které stanoví.
76. Soud však poukazuje na právní větu recentního rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 4 Afs 253/2020-31, podle které *„[z]ávěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, čj. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS, o aplikaci zásady přiměřenosti při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně v režimu zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, je třeba vztáhnout rovněž na rozhodování o vrácení dotace podle § 11a zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu.“* Nejvyšší správní soud dále v tomto rozsudku konstatoval, že předmětné usnesení rozšířeného senátu bylo vydáno po rozsudku č. j. 10 Afs 158/2017-63, překonalo tedy žalovaným zmiňovaný závěr, dle kterého zákon o SZIF neobsahuje žádné ustanovení, které by umožnilo prominout penále či přímo povinnost vrátit dotaci (jako je např. § 44a odst. 12 zákona o rozpočtových pravidlech) a neposkytuje SZIF ani žádný prostor pro moderaci výše sankce postihující porušení podmínek, za kterých byla poskytnuta dotace.
77. Z odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 4 Afs 253/2020-31, který se zabýval obdobným sankčním systémem v jiných dotačních pravidlech, vyplývá, že takový sankční systém obsažený v pravidlech nenahrazuje zcela posouzení přiměřenosti snížení, resp. vrácení dotace, neboť v zásadě se jedná o obdobný systém jako v § 44a odst. 4 písm. a) a b) rozpočtových pravidel, jímž se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše uvedeném usnesení ze dne 30. 10. 2018, čj. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS. V návaznosti na výše uvedený závěr o tom, že i v případě dotací poskytovaných podle zákona o SZIF je třeba vycházet ze zásady

přiměřenosti a nelze abstrahovat od závažnosti porušení dotačních podmínek, Nejvyšší správní soud uvedl, že nepostačuje konstatovat, jak to činí správní orgány, že ze strany žalobce došlo k porušení určité specifické podmínky pravidel, což má za následek sankci C, což dle příslušné kapitoly a bodu Pravidel znamená snížení dotace o 100 % (v případě již poskytnuté dotace její vrácení). Podle Nejvyššího správního soudu je třeba se zabývat zejména k námitce příjemce dotace tím, zda výše vrácení dotace není zcela nepřiměřená ve vztahu k porušení podmínek dotace. Konkrétně je třeba hodnotit poměr mezi závažností porušení podmínek dotace, které v posuzované věci spočívá v porušení měřitelných indikátorů týkajících se výstupu, a cílů projektu, k jejichž dodržování se žalobce zavázal v rámci dohody o poskytnutí dotace, a výši finančních prostředků (poskytnuté dotace), jež je žalobce povinen vrátit v důsledku tohoto porušení podmínek dotace.

78. Žalovaný tedy byl povinen posuzovat přiměřenost výše vrácení dotace a měl se zabývat tím, zda výše vrácení dotace není zcela nepřiměřená ve vztahu k porušení podmínek dotace. Soud konstatuje, že žalovaný se sice námitkou nepřiměřenosti a tvrdosti ve vztahu k porušení podmínek zabývat odmítl, neboť byl přesvědčen, že sankci stanovenou pravidly není SZIF na základě Pravidel nebo zákona není oprávněn zrušit či zmírnit. Přesto je podle názoru soudu z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný sankci za nepřiměřenou nepovažoval, a to zejména ve vztahu k porušení podmínky bodu k) kap. 3 části A Pravidel, které měl za velmi závažné. Proto soud odkazuje konkrétně na strany 23 až 24 žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný výslovně uvedl, že postup prvostupňového správního orgánu při stanovení sankce nepovažuje za nepřiměřeně tvrdý, natož za diskriminující, jelikož rozhodně nesdílí názor žalobce o nízké či toliko bagatelní míře porušení právního předpisu z jeho strany; současně žalovaný k tíži žalobce akcentoval, že to byl právě žalobce, jenž porušil podmínky Pravidel s plným vědomím tvrdosti navazujícího postihu. V této souvislosti soud zároveň zdůrazňuje, že žalobce uplatnil námitku nepřiměřenosti sankce v obecné rovině, když řádně netvrdil a potažmo ani neosvědčil své majetkové poměry, proto má soud shora uvedené posouzení sankce správními orgány za dostačující. Soud dodává, že žalobcem předložený jediný podklad k osvědčení jeho majetkových poměrů, a to výpis z bankovního účtu ze dne 6. 12. 2018, neshledal pro posouzení majetkových poměrů žalobce postačujícím (žalobce nepředložil ani daňová přiznání atp.); správním orgánům (ani soudu) tak tvrzení žalobce, že by mu měla, v důsledku vysoké sankce vzniknout nepřiměřeně tvrdá újma nebyla řádně tvrzena natož osvědčena.
79. Rovněž soud má shora uvedené porušení podmínek Pravidel žalobcem za velmi závažné. Tedy ani soud se neztotožňuje s žalobcovým názorem, že se v jeho případě jednalo o „bagatelní“ porušení podmínek Pravidel. Soud zdůrazňuje, že žalobce porušil tři odlišné, na sobě nezávislé podmínky, přičemž sankce „C“ je stanovena za každou z nich. Přitom minimálně porušení podmínky bodu k) kap. 3 části A Pravidel, tedy umělé vytvoření podmínek pro získání dotace žalobcem, v žádném případě nelze považovat za bagatelní. Naopak v případě tohoto porušení je podle soudu zcela na místě snížení dotace o 100%, neboť dotace byla poskytnuta v podstatě pouze v důsledku závadného jednání žalobce, který uměle vytvořil podmínky pro její získání a vytěžil tak neoprávněnou výhodu. Pokud jde o námitky žalobce, že snížení dotace o 100% je nepřiměřené a neodpovídající jeho majetkovým poměrům, soud konstatuje, že tato tvrzení žalobce zůstala ve zcela obecné rovině, když žalobce ani v žalobě vůbec neodůvodnil, proč uloženou sankci považuje za nepřiměřenou a neodpovídající jeho majetkovým poměrům, neboť ke svým poměrům soudu nic konkrétního neuvedl a ani nedoložil. Soudu tak není o majetkových poměrech

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

žalobce známo nic konkrétního, co by mohlo vést k závěrům o tom, že vrácení dotace by pro něj znamenala likvidační důsledky. Soud přitom poukazuje na to, že v řízení naopak vyšlo najevo, že žalobce je podnikatelem, že je navázán na svého rovněž podnikajícího (a to velmi úspěšně) bratra a že je zapojen do činnosti řady obchodních korporací. Podle názoru soudu tak ani obsah správního spisu, ani podaná žaloba nezakládají důvod pro snížení uložené pokuty. Soud přitom vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, kdy smyslem a účelem moderace uložené pokuty není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, nýbrž její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale rovněž odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62). Soud proto shledal, že v dané věci nejsou dány podmínky pro moderaci, tj. možnost upustit od potrestání či snížení postihu dle § 78 odst. 2 s. ř. s.

80. Žalobce namítal rovněž pochybení správních orgánů při ustavování znalce. Soud konstatuje, že vzhledem k závěrům o umělém vytvoření podmínek pro získání dotace ze strany žalobce nemůže tato námitka zvrátit povinnost žalobce vrátit dotaci. Soud především zdůrazňuje, že ze zjištění znaleckého ústavu týkající se rozpočtu, správní orgány nedovodily názor o umělém vytvoření podmínek; to ostatně žalobce ani netvrdí. Soud rovněž poukazuje na to, že žalobce účelově zkresluje průběh řízení, když v žalobě vůbec nezmiňuje, že o námitce podjatosti nakonec bylo rozhodováno, a to usnesením SZIF ze dne 24. 4. 2018, kterým bylo rozhodnuto tak, že námitka se zamítá a znalec Ing. J. Z. není vyloučen z výkonu kontroly ex – post projektu žalobce; žalobce podal proti usnesení odvolání, o kterém žalovaný rozhodnutím rozhodl dne 28. 6. 2018 tak, že jej zamítl a usnesení SZIF potvrdil. Soud rovněž podotýká, že primárním důvodem, pro který žalobce namítal podjatost, bylo toliko umístění sídla znaleckého ústavu ve stejné budově jako sídlo společnosti N. Soud k tomu uvádí, že tato samotná skutečnost podle jeho názoru není již na první pohled způsobila založit domněnku o podjatosti, žalobce však více podrobností netvrdí. Rovněž tak se soud v této souvislosti podivuje nad jistou argumentační rozporuplností žalobce v žalobě, když v tomto ohledu jako zcela zásadní vyzdvihuje své postavení jakožto jednatele společnosti N., naopak v jiné části žaloby sám uvádí, že činnost společnosti N. je činností „třetích osob“, která mu nemůže být přičítána k tíži. Je pravdou, že právní zástupce žalobce na ústním jednání námitku podjatosti znaleckého ústavu navíc opřel o tvrzení, že předmětný znalecký ústav je správními orgány s oblibou a často využíván k vypracovávání znaleckých posudků; toto tvrzení žalobce však bylo uplatněno toliko v obecné rovině. Soud proto taktéž jen v obecné rovině konstatuje, že v samotné skutečnosti, že správní orgán často ustanovuje určitý znalecký ústav k vypracování znaleckých posudků, nelze bez dalšího dovodit podjatost znaleckého ústavu.
81. Závěrem soud k obecně vznesené námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, rovněž tak jen v obecné rovině uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost zjistit obsah nebo důvody, pro které bylo rozhodnutí vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Soud shledal žalobou napadené rozhodnutí srozumitelným, jsou v něm obsaženy právní úvahy, na jejichž základě žalovaný posoudil stěžejní otázky, je opřeno o

dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Soud je přesvědčen, že je zřejmé, z jakých podkladů a úvah správní orgány vycházely při hodnocení projektu žalobce. Uvedené je v souladu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předešlé účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud má za to, že správní orgány těmito povinnostem dostály. Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“ Pro úplnost soud uvádí, že odlišný náhled žalobce na vypořádání odvolací námitky či jiného návrhu ještě neznamená, že se takovou námitkou správní orgán dostatečně nezabýval a nevypořádal se s argumenty žalobce.

82. Soud shrnuje, že ani žalobní námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí neshledal důvodnou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

83. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
84. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. února 2022

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu